

TONI
PARSONS

#OTETA

Preveo
Nenad Dropulić

■ Laguna ■

Naslov originala

Tony Parsons

#TAKEN

Copyright © 2019 by Tony Parsons

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Niku Loganu

PREDGOVOR

ĐAVOLSKI LIČNO

Nema tu ničega ličnog.

Znala je da su dvojica budalasto iscerenih muškaraca iza zatamnjenog vetrobranskog stakla u kolima suviše pribijenim iza njenih mogla da odaberu bilo koju ženu da je zlostavljaju.

Izlazila je iz Vest enda, prešla je Marilebonski put i ubrzavala Ulicom Olbeni, dugačkom pravom ulicom koja prolazi pored parka Ridžent, kad se njihov veliki crni automobil s pogonom na sva četiri točka odjednom stvorio tu, ispunio njen retrovizor, a njegov dizel-motor urlikao toliko blizu kao da žele da prolete pravo kroz nju.

Iako tu nije bilo ničega ličnog, njihovo ponašanje nije delovalo nasumično. Želeli su da je nauče pameti.

Želeli su da joj pokažu. Želeli su da joj dobro utuve u glavu.

Nije tu bilo ničega ličnog, ali nisu vozili tako blizu nje bez ikakvog razloga. Nečim ih je dirnula u osetljivu tačku.

Možda je razlog automobil koji je vozila – najnoviji BMW iz serije 7, toliko nov da je još divno mirisao na izložbeni salon. A to bi bilo zaista smešno pošto to i nisu njena kola – njen olupani mali fiat stajao je u garaži jer nije uspeo da prođe tehnički pregled – ali oni to, naravno, nisu mogli da znaju.

A možda nije reč o kolima. Možda je prebrzo kretala na zeleno svetlo, žureći da što pre stigne kući jer je bilo već kasno, a njihova nesigurna muškost se grčila kad ih je ostavila da se vuku u oblaku izduvnih gasova.

A možda ih je uvredila šaljiva nalepnica na njenom zadnjem prozoru, crna slova na žutoj pozadini. *Riba u autu*, pisalo je, igra rečima slobodne devojke na osnovu nalepnica *Beba u autu* koje se viđaju posvuda.

To nije moj znak, pomislila je. I to nije moj život.

A možda to nema nikakve veze s novim-novcatim kolima ni s nalepnicom niti s načinom na koji je vozila. Možda su oni samo dvojica mačo kretena. Uvek postoji ta mogućnost.

Dok je vozila pored parka, pored divnih Nešovih zdanja s desne strane sličnih zamkovima podignutim od sladoleda, pored parka nalik moru neprekidne tame s leve strane, dva vozila odjednom su ostala sama na usamljenom delu ulice.

Sva ta tama levo i sva ta bogataška elegancija desno.

A kola iza nje tako blizu da bi se zabila u nju kad bi pritisnula kočnicu.

Sada se već plašila.

Stopalom je blago očešala kočnicu. Jedva dovoljno da pozajmljena kola uspore, ali sasvim dovoljno da stop-svetla zasijaju crveno.

Vozač iza nje nagazio je na kočnicu, gume su mu zacvilele, a lice mu se izobličilo od besa kad je njihovo vozilo zaostalo.

Pritisnula je gas. Zaista je želela da stigne kući. Žudela je za kućom.

Gledala ih je u retrovizoru, posmatrala je kako se njihovo vozilo smanjuje, motrila je na njih isuviše pažljivo jer samo što nije promašila skretanje levo, samo što nije nastavila pravo, što bi bilo vrlo loše, ali u posljednjem trenutku je pogledala napred, opsovala i snažno okrenula volan ulevo.

Udahnula je i zadržala dah jureći pored zoološkog vrta, ubrzavajući prema raskrsnici na kojoj će skrenuti desno u Sent Džons Vud i na put prema kući. S olakšanjem je izdahnula kad je videla zeleno svetlo na semaforu.

„Zamisli da je život auto-put i da je na svim semaforima zeleno“, rekao joj je otac jednom; nasmešila se na tu uspomenu.

Skrenula je desno na zeleno svetlo.

I oni su skrenuli za njom.

„Koji je vaš problem?“, promrmljala je, već znajući odgovor.

Ona je njihov problem.

Sent Džons Vud, velike kuće iza gvozdениh kapija, puste ulice.

A crna kola ispunjavaju njen retrovizor.

Primakla su se, toliko blizu da su je sigurno dodirnula, toliko blizu da je prestala da diše.

A onda su iznenada stigli na veliku raskrnicu kod Svis kotidža i sve se završilo.

Projurili su pored nje i na trenutak je videla njihova lica u prolazu; nisu je ni gledali, njihovim plitkim umovima dosadila je ta opaka igrica.

Ispustila je vazduh. Onda se osvrnula preko ramena da pogleda svog šestomesečnog sinčića u dečjem sedištu okrenutom unazad i preplavili su je olakšanje i ljubav.

„Sve je u redu“, rekla je iako je znala da mališan spava.

U kolima bi uvek zadremao.

Onda su usledile široke ulice koje vode ka manjim ulicama prema kući.

Finčli roud bio je zakrčen saobraćajem čak i u to doba noći, ali i dalje nije bilo onih crnih kola. Skrenula je desno kod stare crkve i krenula uzbrdo uz Frogнал lejn prema krovu grada.

Sada su s obe strane ulice bile velike kuće Hampsteda, a ona je i dalje vozila uzbrdo. Polako je skrenula u sporednu ulicu oivičenu stablima kao da je u samom srcu zemlje.

Čuvar iz privatne službe obezbeđenja sedeo je u svom kombiju s druge strane ulice. Bezizrazno ju je pogledao kad je skrenula na privatni put koji vodi do njene kuće.

A na putu do kuće isprečilo joj se veliko crno vozilo.

Čekali su je.

Usporila je, stala i posegnula za telefonom jer je sve bilo tako pogrešno, bilo je protivzakonito, a onda se sve odigralo vrlo brzo.

Dva muškarca izašla su iz kola, lica pokrivenih nekakvim maskama, onim maskama što liče na lobanje, smišljenim da zaustave srce ubodom straha, i brzo su krenula ka njenom automobilu.

Kao da je sve bilo isplanirano. Baš sve.

Nespretno je pokušala da pritisne dugme centralne brave, ali vrata su se otvorila s obe strane i nečije ruke našle su se na njoj, zgrabile je za mišice tik iznad lakata, dok je onaj sa suvozačke strane obišao kola da pomogne da je izvuku, a maska lobanje mu se cerila pod svetlom njenih farova.

Vrištala je u pomoć.

Bez ikakvog napora podigli su je s tla, onaj koji ju je držao za mišice nije popuštao stisak, a onaj drugi držao ju je za gležnjeve. Poneli su je prema svom vozilu, a ona je vrištala i vrištala i vrištala.

Onda se tu stvorio stražar.

Jedan od one dvojice izgovorio je samo jednu reč.

„Nemoj“, rekao je.

I stražar je ostao nepomičan. Stajao je tamo, dečak u prisustvu dvojice muškaraca – uškopljen, skamenjen, samo je gledao kako je ubacuju u svoja kola.

I sada je osetila nasilje u njima. Ne zlobu, sadizam ili povređeni ženomrzački ponos. Nego nasilje. Nasilje veoma iskusnih profesionalaca koji od toga žive.

Videla je svog sinčića, pozvala ga je po imenu, a dete je spavalo, vlažnih usana, klataći glavom ispod nalepnice, i ona je zaurkala kao ranjena zver jer je zaslepljujuće jasno znala da ga više nikada neće videti u ovom životu.

I tada je shvatila.

Ovo je lično.

Ovo je đavolski lično.

1

Jedan sat pre zore prošao sam ispod trake s natpisom *Zabranjen prolaz* koju smo razvukli preko ulaza na privatno imanje. Uprkos početku leta bilo je veoma hladno; zastao sam tamo, još se budeći, i gledao ekipu za pretragu kako puzi uzbrdo na rukama i kolenima kao neka spora nema životinja s mnogo leđa.

Oivičen srebrnastim brezama, uski kratki put oštro se dizao do vrha na kom je stajao potpuno nov automobil, sada mesto zločina. Grozdovi bleštavih reflektora osvetljavali su ga jače nego sunce u podne. Sva vrata bila su otvorena, a istražitelji mesta zločina u belim kombinezonima radili su u unutrašnjosti i okolo sa svojim pincetama, foto-aparatima i plastičnim kesama za dokaze, lica neprepoznatljivih iza plavih hirurških maski. Iznad krošnji drveća noć je podrhtavala od plavih rotacionih svetala naših vozila.

Dve žene su izašle iz tame. Izgledale su kao supermodel i bibliotekarka, a u hladnom noćnom vazduhu osetio se laki metalni miris votke. Kad nas pozovu, mi idemo, pomislio

sam. Takav je posao. Niko nas ne pita jesmo li pili. Niko nas ne pita jesmo li progutali tabletu za spavanje. Niko nas ne pita ima li ko da nam pričuva decu. Pozovu nas usred noći i kažu nam da je žena oteta iz svog vozila. I mi dođemo.

Te dve žene bile su moja šefica, detektivka viša inspektor-ka Pat Vajtstoun – krhke građe, očiju žmirkavih od pospa-nosti iza stakala lenonki, svetle kose prošarane srebrom iako joj je tek četrdeset godina – i detektivska pripravnica Džoj Adams – mlada, crna, veoma visoka, kose upletene u čvr-ste pripijene pletenice. Džoj je tek pre godinu dana završila policijsku školu u Hendonu i pretpostavio sam da još može da podnese čašicu-dve votke pre radne noći.

„Jesi li video njenu sliku?“, upitala me je Pat. „Sliku otete žene? Lepotica!“

Pogledao sam fotografiju koju su mi poslali na mobil-ni kad su me pozvali. Uzeta je s vozačke dozvole Džesike Lajl, stare dvadeset dve godine. Bledo lice uokvireno dugom tamnom kosom. Izraz joj je bio ozbiljan kao na svakoj slici iz foto-kabine, ali oči su joj se smešile, gotovo su bleštale od života. I čak i na tom sterilnom snimku, jedinom koji za sada imamo, video sam da je moja šefica u pravu.

Džesika Lajl, oteta žena, bila je lepotica.

„Stigli su njeni roditelji“, kazala mi je Vajtstounova. „Odve-šće unuka sa sobom kući čim lekar odobri. Porazgovaraj s njima pre nego što odu, Makse.“

Klimnuo sam glavom. Neželjeni udvarač je najverovatniji razlog za ovakvu vrstu otmice. Iz razgovora s rodbinom žrtve trebalo bi da saznamo jesu li roditelji znali za nekog ogor-čenog bivšeg partnera ili zaljubljenog tipa koji je uhdio njihovu kćer, koji nije hteo da prihvati njeno odbijanje i nije znao razliku između ljubavi i zlostavljanja.

A drugi razlog za ovakvu vrstu otmice bio je sličan udaru groma, potpuno nasumičan, znak najgore moguće sreće.

Vajtstounova se stresla. Bio je jun, ali to niko ne bi pogodio u ovoj mrtvoj zoni između dana i noći.

„Njen otac je jedan od nas“, rekla mi je. „Frenk Lajl.“

„Pajkan?“, rekao sam. „Radi li još?“

„Otišao je u penziju posle trideset godina rada u Metu“, reče ona, umornih blelih očiju iza naočara. „To nam ne olakšava posao.“

Trideset godina, pomislio sam. Koliko neprijatelja stekneš za trideset godina?

S druge strane ulice čuvar iz privatne firme za obezbeđenje stajao je pored svog kombija i pohlepno vukao dimove cigarete. Uniforma vojničkog kroja bila mu je za nekoliko brojeva prevelika.

„Šta kaže ovaj Klint Istvud?“, upitao sam.

„Tvrđi da nije video ništa“, reče Adamsova. „Bio je na pauzi za toalet.“

„To ne valja.“

„Nisam još završila s njim.“

Vajtstounova i ja stajali smo ćutke i gledali Džoj kako prilazi stražaru vadeći beležnicu. Nismo ćutali prijateljski, nego kao dvoje profesionalaca koji već godinama rade zajedno.

Pat Vajtstoun je skinula naočari i obrisala ih rukavom; lice joj je poprimilo izraz ranjive sove. Po njenom izgledu knjiškog moljca niko ne bi rekao da je ona najiskusniji detektiv u Upravi za ubistva i teške zločine policijske stanice Centralni Vest end. Stavila je naočari, kratko klimnula glavom i krenuli smo putem oivičenim drvećem prema kolima. Činilo nam se da smo negde na selu. Pored puta stajao je natpis:

IDEN HIL PARK
Privatan posed
Zabranjen prolaz
Zabranjeno uvođenje pasa

Vajtstounova je nosila mali svežanj prozirnih ploča kako bi mogla da napravi stazu do mesta zločina ne poremetivši dokaze. Kad smo stigli do vrha brda, dala mi je da pridržim ploče i stavila plastične navlake preko obuće. Kola su bila toliko nova da su još mirisala kao u izložbenom salonu na novu kožu, uglačani hrom i svežu boju. Mirisala su na novac. *Riba u autu* pisalo je na nalepnici na zadnjem prozoru. Jedan tehničar fotografisao je prazno dečje sedište pozadi.

Vajtstounova je uzela ploče od mene i gurnula naočari uz nos.

„I razgovaraj s Džesikinom cimerkom“, rekla je. „Zove se Sneža Džouns. Ovo su njena kola.“

Put je od vrha vodio po ravnom. Dok sam išao prema plavim rotacionim svetlima okruženim tišinom, osećao sam da je ovo jedna od najviših tačaka Londona. Vazduh je bio gotovo alpski čist. Duboko sam udahnuo kada se preda mnom pojavilo imanje. Po skromnom ulazu ne bi se reklo da je imanje vrlo prostrano, sa raskošnim stanovima u zgradi i različitim kućama, od ogromnih modernih dvospratnica sa staklenim zidovima do niza malih starih kuća koje su nekako preživjele preduzimačke kugle za rušenje. Sva svetla na imanju bila su uključena, a stanari su zurili u povorku policijskih vozila parkirani ispred njihovih domova. Sva vrata u hodniku bila su otvorena. Vesti se brzo šire. Ispred stana koji sam tražio stajao je uniformisani policajac. Lekar je izlazio.

„Je li mališan dobro, doktore?“

„Beba je otprilike jedina koja je dobro. Roditelji su u šoku, kao i mlada dama, gospođica Džouns. Cimerka. Budite kratki.“

U stanu su se dve žene grlile na kauču, a muškarac je držao usnulu bebu. Roditelji i cimerka Džesike Lajl. Svi su se okrenuli prema meni kad sam ušao.

Frenk Lajl je bio žilavi stari policajac kratko podšišane čeličnosive kose. Odmerio me je hladnokrvnim pogledom dok je nežno ljuljuškao zaspalog unuka.

Gospođa Lajl je i s pedesetak godina bila zapanjujuće zgodna, slika i prilika svoje kćeri kroz tri decenije. Ako preživi, pomislio sam, a onda izbacio tu misao iz glave.

Sneža Džouns, cimerka, imala je oko trideset godina, bila je visoka, vitka, gotovo kao albino bele kože i kose. Obe žene su plakale. Predstavio sam se i pokazao im službenu legitimaciju.

„Imam samo nekoliko pitanja o Džesiki“, rekao sam.

No roditelji su imali pitanja za mene.

„Zašto bi neko oteo Džes?“, rekla je gospođa Lajl. „Da li su je povredili? Šta joj rade?“

„Prestani, Džen“, rekao je tiho gospodin Lajl svojoj ženi. „Molim te, prestani.“ Nežno joj se nasmešio, a onda se okrenuo meni, isturio bradu, a osmeh mu se ugasio. „Jeste li našli nešto u IDENT1?“

IDENT1 je policijska baza podataka s otiscima prstiju desetina miliona ljudi koji su makar jednom imali posla sa zakonom.

„Nismo još dotle stigli, gospodine. Želim samo da vas pitam...“

„Ali svakako ste našli neke otiske?“, rekao je razdražljivo, zaljuljao unuka nešto jače, okrenuo lice i nakašljao se hrpavim kašljem dugogodišnjeg pušača. Beba je zacvilela u

njegovom naručju. „Otisci prstiju, obuće, guma. Dajte, sigurno ste našli makar otiske guma. Ne mogu da verujem da ste toliko nesposobni da ni otiske guma niste našli!“

Duboko sam udahnuo. Nije lako sa starim policajcima.

„Naši forenzičari još rade na tome“, rekao sam. „Kao što znate, gospodine Lajle, svi tragovi guma treba da se uporede s gumama na vozilima stanara. Pretpostavljamo da su napadači nosili rukavice. Naša ekipa za pretragu je napolju cele noći i ako su počinioi negde bacili rukavice, naći ćemo ih. Pronaći ćemo vašu kćer, gospodine.“

Usne su mu se iskrivile od bolnog iskustva. Znao je dobro koliko i ja da se sa svakim minutom smanjuju izgledi da ćemo Džesiku pronaći živu.

„Poštedi me tih izjava za javnost, sinko. Samo radi svoj posao.“

„Frenk“, reče prekorno njegova žena.

„Da li je vašoj kćeri neko pretio?“, upitao sam gledajući naizmenično oca i majku. Ako im se Džesika Lajl uopšte poverila, verovatnije je razgovarala s majkom. „Neki bivši dečko, ili neko ko ju je uhodio, ili...“

„Svi vole Džes“, reče njena cimerka.

Sneža Džouns govorila je s istočnoevropskim naglaskom. Gospođa Lajl joj je stegnula ruku.

„Zabavljala se...“

„Džes se nije zabavljala“, prekide je gospodin Lajl. „Imala je verenika, u redu? Lorensa. On je umro, u redu? Divan, divan mladić. Nastavnik engleskog. Poginuo je u saobraćajnoj nesreći pre šest meseci. Neki skot ga je oborio s bicikla i nije ni stao. Nije pronađen. Vi nam tu niste pomogli. Jasno, detektive?“

Pogledao sam bebu u njegovim rukama i klimnuo glavom.

„Ja ću vam reći“, nastavio je, „da moja kći nije imala ogorčenih bivših momaka i da je nisu opsedali zaljubljeni kreteni.“ Glas mu je prvi put popustio od osećanja. „Živela je za ovo dete. I za svoj posao. Ovo nema nikakvog smisla. Ovo je uradio neki smrdljivi perverzljak...“

„Sneža je u pravu“, reče gospođa Lajl. „Svi vole Džes.“ Ustala je i pokazala unuka. „Zaista moramo da odvedemo Majkla kući. Sigurno vam je jasno kroz šta prolazimo.“

Otišli su u drugu sobu da uzmu dečakovu odeću, a ja sam seo na kauč pored Sneže.

„Koliko dugo vi i Džesika živite zajedno?“

„Dve godine. Obe smo igralice. Upoznale smo se na jednoj audiciji na Vest endu. Nismo dobile angažman, ali sam je videla kasnije u prodavnici obuće u koju svi idemo. *Frid*. Zna li za tu prodavnicu?“

Klimnuo sam glavom. „To je u Kovent gardenu. Plesna obuća za profesionalce.“

„Tako je. Posle smo otišle na kafu. Mislim da je bila usamljena. I ja sam bila usamljena.“ Pogledala je po stanu. „A teško je jednoj osobi da plaća ovakav stan.“

„Trebaće nam neke njene skorašnje fotografije.“

Sneža se prvi put osmehnula.

Uzela je mobilni telefon. „Imam mnogo njenih divnih slika.“

Sneža je zaista imala mnoštvo fotografija njih dve, samih i zajedno. Sneža i Džesika izgledale su kao dve devojke koje uživaju u životu u Londonu. U teretani i u plesnom studiju. U restoranima i barovima. U parku i na Hampsted Hitu. I Džesika Lajl za zagonetnim osmehom tokom tih večeri kod kuće, sklupčana s bebom i knjigom.

„Svi vole Džes“, ponovi Sneža, sanjiva od umora, omamljena od šoka.

A onda se pojavila drugačija fotografija. Sneža u bikiniju i cipelama s visokim potpeticama, naglavce na srebrnastoj šipki.

„O, to sam samo ja na poslu“, reče brzo listajući dalje.

„Rekli ste da ste obe igračice.“

„Mi smo različite igračice. Džes je bila balerina dok nije pokidala ukrštene ligamente kolena. Sada drži časove baleta – malim devojkicama, znate. Ja sam više egzotična igračica. Ili se kaže erotična?“

Slegnuo sam ramenima. Verovatno može i jedno i drugo.

Čuo sam iz druge sobe Džesikine roditelje. Glasno su se svađali.

Njena majka nije bila u pravu. Nisam mogao ni da zamislim kroz šta prolaze. Činilo mi se da bih pokidao sopstvenu kožu kad bi neko oteo moju Skaut.

No ponešto ne može da se zamisli dok se ne doživi.

„Je li neko pretio Džesiki?“, upitao sam Snežu. „Da li ju je neko uznemiravao? Neki bivši dečko koji nije hteo da prihvati raskid? Neki tip iz susedstva zagrejan za nju?“

„Kao što vam je njena majka rekla, Džes je imala verenika. Majklovog oca. Poginuo je, a ona – pa, ona ga je još oplakivala.“

Vratio sam joj telefon.

„Pozajmila je vaša nova-novcata kola? Mora da ste dobre prijateljice.“

„Njena kola su u garaži. Pozajmila sam joj svoja. Nije to ništa. Mi smo više sestre neko cimerke.“

„Je li vam poslala poruku na povratku kući?“

Pokazala mi je.

Stížem. Čekaj me, molim te xxx

„Zašto je htela da je sačekate?“, upitao sam.

„Nije volela da dođe u tihu kuću.“

Dugo sam gledao poruku, pokušavajući da pronađem smisao tih pet reči i tri poljupca. No, kad ništa nisam smislio, pritisnuo sam dugme na dnu i na ekran se vratila početna strana. Ispod datuma i vremena na vrhu ekrana bila je fotografija Sneže i muškarca kog sam prepoznao. Mnogo starijeg muškarca. Imao je bar šezdeset, a ona trideset. Držali su se za mišice i pretvarali se da plešu. Smešili su se u kameru.

Hari Flauers.

Ono što sam znao o Hariju Flauersu znali su svi.

On je bio Henri Ford industrije droge, a posao je započeo osamdesetih. Bio je među prvim kriminalcima od karijere koji je shvatio da će se rekreativne droge odmaći od boema srednjeg staleža – studenata, muzičara, umetnika – i ući u glavne društvene tokove, kao i da će popularnost metilendioksimetamfetamina – skraćeno MDMA, poznatog kao ekstazi ili E – značiti da će svaki klinac u svakom provincijskom klubu da se radi redovno.

„Jeste li ovo vi i vaš dečko?“, upitao sam je. Nisam mogao da suzbijem oštrinu u glasu.

Ona klimnu glavom.

„Hari je poslovan čovek i radi po zakonu“, reče ona kao da ponavlja napamet naučenu rečenicu, uz tračak prkosa. „Bavi se otpadom. Reciklira stare automobile.“

A možda je to čak bilo i istina. Niko ne trguje drogom četrdeset godina. Mnogo ranije završe ili mrtvi ili u ćorci. Hari Flauers je zaradio bogatstvo i promenio način života. No nije mi bilo lako da poverujem u to.

Gospodin i gospođa Lajl izašli su iz spavaće sobe s kesama odeće i usnulom bebom.

„Imate li vi dece, detektive?“, upitala me je gospođa Lajl.

Ustao sam i okrenuo joj se.

„Imam, gospođo. Samo jedno.“

„Sina ili kćer?“

„Kćer, gospođo. Ima osam godina. Zove se Skaut.“

„Kao devojčica iz knjige *Ubiti pticu rugalicu*.“

„Po njoj je i dobila ime.“

Zagrlila me je.

„Pronađite našu kćer“, šapnula mi je. „Molim vas.“

Njen muž me je gledao kao da još nisam ničim zaslužio taj zagrljaj.

Dok sam se vraćao Vajtstounovoj, setio sam se najčjuvenije priče o Hariju Flauersu.

Krajem osamdesetih godina, na vrhuncu rejev žurki i ekstazija, Hari Flauers je imao poslovnog partnera s kojim se razišao. Prijatelj mu je postao suparnik. Obojica su znali kakvu će popularnost steći ekstazi, koliko će promeniti industriju droge i koliku zaradu će donositi. Hari Flauers je otišao u posetu svom suparniku s jednim čovekom i kantom benzina. Suparnik i njegova šira porodica sedeli su za nedeljnim ručkom. Hari Flauers i njegov čovek vezali su suparnika za stolicu u čelu stola, a onda su čitavu njegovu porodicu polili benzinom.

Sve do jednoga.

Ženu. Dedu i babu. Četvoro dece.

Onda je Hari Flauers ukresao šibicu.

Nije ih spalio.

Zato što nije morao.

Tako je Hari Flauers postao Henri Ford industrije droge.

Vajtstounova me je čekala na vrhu brda. Novi-novcati BMW utovarali su na kamion.

„Kola Džesike Lajl su u garaži“, rekao sam joj. „Zato joj je cimerka Sneža Džouns pozajmila svoja. A Sneža, koja je nekakva striptizeta, zabavlja se s Harijem Flauersom. Ako je zabavljanje tačan izraz.“

Šefica me je dugo gledala. „S Harijem Flauersom?“, upitala je.

„I to ozbiljno, po svemu sudeći“, rekoh ja. „Ima njegovu sliku na početnom ekranu mobilnog.“

Oči su joj se raširile iza naočara. „Nadajmo se da Harijeva žena neće saznati koliko je ozbiljno. „Ko njega mrzi?“, upitao sam.

„To je dug spisak, a nastajao je mnogo godina“, odvrati Vajtstounova.

Napunio sam pluća svežim hampstedskim vazduhom.

Ponovo sam osetio miris votke i shvatio da sam pogrešio. Zapravo je moja šefica pila votku tokom radne večeri.

Na ulazu u imanje pisalo je da je uvođenje pasa zabranjeno, ali čuo sam lavež iza drveća, lavež naših pasa tragača; razmyleli su se svuda po neprekinutom mraku i tražili telo.

„Ti znaš šta se zapravo dogodilo, zar ne?“, reče Vajtstounova.

Klimnuo sam glavom.

„Neko je oteo pogrešnu devojkicu“, rekao sam.

2

U tihom uglu Crnog muzeja u zgradi Novog Skotland jarda stara kanta za benzin od dvadeset litara rđa u staklenoj vitrini.

Pre trideset godina verovatno je bila jarkocrvena, ali s vremenom je poprimila tamnu smeđu boju i osula se mrljama. Kad se pažljivije pogleda, još se mogu jedva razaznati reči „Šelova motorna goriva“. Za razliku od većine eksponata u Muzeju zločina Metropolitenske policije – da nazovemo Crni muzej njegovim pravim imenom – stara kanta za benzin izložena je bez natpisa o konkretnom zločinu. Ispod nje je samo kratka beleška.

Šelova kanta za benzin uzeta iz doma Patrika Mahouna u Kentu jula 1988.

„Nije bilo žrtve, nije bilo počinioca – makar ne zvanično – pa nije bilo ni zločina“, rekao je narednik Džon Kejn, kustos sobe 101 u kojoj Met već sto pedeset godina čuva uspomene na najteže zločine. „Nije dostavljena nikakva pritužba, niko

nije optužen i niko nije osuđen.“ Nasmešio mi se u večitom sumraku muzeja. „Podseća me na one majice koje uvaljuju turistima“, rekao je. „Hari Flauers je izmislio modernu industriju droge, a ja sam dobio samo ovu šugavu kantu.“

„Znači, istinita je ta priča koju svi pričaju o Hariju Flauersu“, rekao sam.

„To je priča koja raste sa svakim prepričavanjem“, reče Džon. „Niko ne spori da su se Hari Flauers i taj Patrik Mahoun osamdesetih godina borili za prevlast na tržištu ekstazija. Bili su drugovi iz detinjstva, a onda su se posvađali. Hari se ponosio kvalitetom svoje robe, ali njegov drugar je razređivao ekstazi talkom, otrovom za pacove, svakim sumnjivim belim prahom koji mu je dopao masnih šapa. Hari nije odobravao ovo obmanjivanje poštovanih britanskih uživalaca droge. On je prodavao dobru robu, a Mahoun je kvario tržište nudeći lažnu, nekvalitetnu robu. Znamo da su Hari Flauers i jedan od njegovih omiljenih siledžija upali u Mahounovu kuću u vreme nedeljnog ručka i da su sa sobom doneli kantu s dvadeset litara benzina. No čuo sam da je Hari, pošto je čitavu porodicu polio benzinom, šetao naokolo s upaljenom cigaretom. Ne znam da li je to istina. Čuo sam takođe da su, kad su ispraznili kantu na baku, gospođu Mahoun i decu, Hari i njegov pomagač seli za sto i s uživanjem ručali tradicionalno nedeljno pečenje s jorkširskim pudingom i svim priložima. Ja baš ne verujem u to.“ Pogledao je staru kantu u vitrini. „Kao što sam ti rekao – priča je s vremenom rasla. No pouzdano znam da je Hari Flauers stekao bogatstvo pretnjom da će porodicu svog suparnika zapaliti živu.“

„Potražio sam Flauersa u PNK-u“, rekao sam. PNK je Policijski nacionalni kompjuter, baza podataka koju koriste službe za sprovođenje zakona iz čitave zemlje. „No nisam ga našao tamo.“

„Flauers nikad nije bio u zatvoru“, reče Džon. „I nema kriminalni dosije. Flauers je iskorišćavao zločinački stalež jer je znao da zlikovci ne mogu da se obrate policiji. Zato nikada nećeš naći Harija Flauersa u našim bazama podataka. A osim ove stare kante, nećeš ni ovde naći mnogo o njemu.“

Krenuo sam sa Džonom do dela muzeja posvećenog starijim porodičnim bandama koje su vladale Londonom pre pola stoleća.

Edi i Hari Ričardson južno od Temze.

Pol i Dani Vorbojs u zapadnom Londonu.

I Redži i Roni Krej u Ist endu.

„Flauers je bio prvi pripadnik nove vrste“, reče Džon. „Prvi iz naraštaja zlikovaca u usponu kojima uzor nisu bila braća Krej. Flauers je znao kako su sva braća Krej umrla – ne samo Redži i Roni nego i njihov stariji brat Čarli. Svi su umrli u zatvoru. Hari Flauers to nije želeo.“

„Ali Redži Krej nije umro u zatvoru“, rekoh ja. „Redži je umro u apartmanu za mladence u hotelu u Noriču. Neki sudija mekog srca uslišio mu je poslednju želju da ne umre u ćeliji.“

„Misliš li da je Redži smeo da zakorači nogom izvan tog hotela u Noriču, Makse?“ Džon se nasmešio. „I apartman za mladence može da bude zatvor.“

„Sneža Džouns kaže da je Hari Flauers poslovni čovek“, rekoh ja. „Ona je cimerka Džesike Lajl. Devojka koja Flauersa naziva svojim dečkom.“

Džon se nasmejao. On je bio narednik s trideset godina teške službe i bez grama sala na telu, jedan od onih matoraca žilavih kao koža koji su kičma Meta.

„Svaka mala propalica koju sam uhapsio mislila je da je nekakav poslovan čovek“, rekao je. „Redži i Roni Krej, Pol i Dani Vorbojs, Edi i Hari Ričardson – svi su mislili da bi

vrlo dobro prošli na Londonskom ekonomskom fakultetu. Verovali su da imaju preduzetničkog duha, čak i kad su zakucavali nekom jadniku ušne školjke za tepih. Znači, misliš da je neko oteo pogrešnu devojkicu. Da je zapravo hteo da otme Snežu Džouns?“

Klimnuo sam glavom. „Ne vidim drugu mogućnost. Džesika Lajl je samohrana majka i nastavnica plesa. Koliko ja shvatam, još žali za pokojnim verenikom. Za njenu otmicu nema razloga osim nasumičnog seksualnog napada. Naravno, to je uvek moguće, ali postaje mnogo manje verovatno kada znamo da je Sneža Džouns ljubavnica jednog starog gangstera i da je Džesika Lajl vozila njen automobil.“

Čuli smo uzbuđene glasove iz hodnika. Grupa mladih uniformisanih pitomaca iz Hendona čekala je obilazak Crnog muzeja. Osim kao skladište sopstvene istorije, Met koristi sobu 101 i za obuku budućih policajaca.

„Šta je bilo s Patrikom Mahounom?“ upitao sam.

„Posle posete Harija Flauersa Patrik Mahoun pretrpeo je nervni slom. Pokušao je da se vrati deset godina kasnije – proširio je poslovanje na kokain – i uhapšen je kad je pokušao da proda deset grama policajcu Skotland jarda na tajnom zadatku. Umro je od raka pankreasa u ćeliji u Parkherstu.“

„Znači, ne tražim Patrika Mahouna.“

„Tražiš nekog dovoljno jakog i glupog da otme ljubavnicu Harija Flauersa“, reče Džon. „Uzrok je neka stara svađa – a njih ima mnogo kada je reč o Hariju – ili se pojavio novi suparnik. A i takvih uvek ima mnogo.“

„Čuo sam da se Hari Flauers sada bavi otpadom“, rekao sam setivši se onoga što mi je rekla Sneža Džouns. „Reciklira stara vozila.“

„Da, naš Hari je vrlo zeleno orijentisan“, zacereka se Džon. „Zabrinut je za planetu. Leži noću budan i brine zbog dejstva

plastičnih kesa na delfine. Inače, istina je da ima nekakvo skladište u Kentiš Taunu gde gnječe stara vozila i šalju ih na deponiju u Kinu.“

„Miliš li da još diluje drogu?“

„Nemam pojma“, reče Džon, „ali je još veliko ime u industriji droge – čak i ako se povukao. Ta vrsta slave ne bleedi u kriminalnom staležu. Prema tome, otmica može biti delo neke mlađe firme koja smatra Harija Flauersa dinosaurusom spremnim za izumiranje i želi da stavi njegovo ime u svoju radnu biografiju. Ili neka strana grupa pokušava da započne posao u Londonu. Jasno ti je zašto bi neki ambiciozni mladi revolveraš želeo da obori Harija s lestvice. Hari sedi u svojoj vili u Eseksu sa svojom otmenom ženom Šarlotom i dvoje odrasle dece, a dolazi u London da razgovara s finansijskim savetnicima, da ruča i kresne ljubavnicu. A ja sam siguran da je Sneža Džouns vrlo privlačna mlada dama. Sve devojke Harija Flauersa vrlo su privlačne. Prema tome, mnogo zlikovaca želi ono što on ima. No postoji još neko ko mrzi Harija Flauersa...“

Čekao sam. Čuli smo uzbuđene glasove mladih pitomaca koji čekaju da uđu. Crni muzej je prostorija u koju se najteže ulazi u čitavom Londonu. Znam detektive visokog ranga koji nikad nisu kročili u ove prohladne, tihe, polumračne prostorije. Što se tiče mladih pitomaca, njihov trenutak se približavao.

„Mi ga mrzimo“, reče Džon. „Mi, zakon. Mrzimo Harija jer nikad nije odrobijao ono što je zaslužio. A mrzimo ga iz još jednog važnijeg razloga. Mrzimo ga zato što je nekada u ovoj istoj zgradi bilo pajkana spremnih da uzmu Harijeve pare – i zbog toga su stradali. Ja ne znam šta se dogodilo s Džesikom Lajl. Ne znam ni s koje strane zakona Hari Flauers sada zarađuje za život. Ali, ako imaš nekog razloga da mrziš

Harija Flauersa, onda stojiš u veoma dugačkom redu.“ Zastao je i protrljao bradu. „Ta Džesika Lajl – je li tačno da je ona kći Frenka Lajla?“

Klimnuo sam glavom. „Poznaješ ga?“

„Staze su nam se ukrstile nekoliko puta. Razmenili smo poneku reč. Frenk Lajl uvek želi da sve bude po njegovom.“

„Da, takav je. Da li je mogao da stekne neprijatelje koji bi želeli da naude njegovoj porodici?“

„Svaki policajac na svetu stekne neprijatelje koji bi želeli da naude njegovoj porodici. Misliš li da mu je kći već mrtva?“

„Otmičari su do sada sigurno shvatili da su oteli pogrešnu devojkicu“, rekao sam. „S njihove tačke gledišta verovatno je suviše opasno da je puste. Uspaničeni su. Plan im je krenuo naopako. I žele da se sve što pre završi.“

„Jadna devojkica“, reče Džon Kejn. „I jedno njeno dete.“

Ćutke smo zurili u zarđalu kantu za benzin. Glasovi iz hodnika postajali su sve bučniji. Pogledao sam na sat.

„Znam da imaš turu u deset sati, Džone“, rekao sam, „ali mogu li da je vidim samo na trenutak?“

On me potapša po ramenu. „Naravno, sinko. I ne moraš da žuriš.“

U ovim polumračnim odajama nalazi se jedna velika staklena vitrina, stalna i uvek drugačija izložba koja se dopunjava svake godine, vitrina posvećena pripadnicima Metropolitenske policije koji su poginuli na dužnosti. NAŠIM UBIJENIM KOLEGAMA, piše na njoj.

Fotografije prikupljane sto pedeset godina, one najstarije posivele od vremena, sva lica snimljena za službene fotografije, neka sa stidljivim osmehom, neka smrtno ozbiljna, neka vedro nasmejana. Svi na fotografijama blaženo nesvesni da će umreti na dužnosti, ali svi do jednoga svesni rizika. Neki nisu napunili ni dvadeset godina, neki su bili na kraju karijere,

samo jedan trenutak zle sreće delio ih je od penzije. Prvih stotina godina bili su samo muškarci, a sredinom prošlog veka počelo je da se pojavljuje sve više žena. To je jednostavan i moćan spomenik najpametnijima i najhrabrijima koji su položili živote onda kada su, polazeći od kuće, mislili da ih očekuje samo još jedan običan radni dan. O njima ne piše mnogo, zato što ih je daleko najviše. Samo čin, ime, starost i uzrok smrti. Među njima je bio osmeh koji sam voleo, i dalje ga volim i voleću ga do kraja života.

Detektivka pozornica Edi Ren. Dvadeset šest godina.
Umrlo od povreda.

Stajao sam tamo dosta dugo jer nisam mogao da se nagle- dam tog osmeha, tog lica, a onda sam iznenada shvatio da pitomci čekaju i da neće moći da uđu dok ja ne odem.

„Hvala ti, Džone.“

„Nema na čemu, uvek“, rekao je i prebacio mi ruku preko ramena. Krenuli smo prema njegovoj kancelariji, a glasovi u hodniku s poštovanjem su utihnuli kad smo se pojavili.

„Cimni Harija Flauersa“, reče Džon. „On će ti reći ko ga mrzi.“

„Važi.“

Ali nisam morao da potražim Harija Flauersa.

Zato što je on potražio mene.

3

Krajem tog prvog dana večerao sam u restoranu *Smit iz Smit-filda* sa Skaut i Stenom.

Sten je dremao pod našim nogama u klasičnoj pozi za odmor španijela kralja Čarlsa, prednjih nogu pruženih napred kao u skakača spremnog za skok, ja sam kroz veliki izlog restorana gledao kako pijaca mesa oživljava, a Skaut je glasno čitala knjigu. Umela je dobro da čita.

U osmoj godini skoro svi mlečni zubi su joj poispadali. Ostala je bez četiri gornja i četiri donja prednja zuba, pa je ponekad izgovarala reči uz zvuk sličan mešavini šuškanja zviždanja.

„Taormina“, čitala je, „fmeftena vifoko na planini Tauro, f planinom Etnom u pozadini, gleda na dva veličanftvena profrtrana zaliva i najpoznatije je ficilijanfko – sicilijanfko – *sicilijansko!* – sicilijansko letovalište.“

Ovo poslednje izgovorila je s vidljivim naporom. Mrzela je smetnje u govoru zbog ispalih zuba, pa sam se potrudio da

prikrijem osmeh. Pogledao sam korice njene knjige. *Kratki vodič kroz Italiju*. Čudan izbor kluba čitalaca, pomislio sam.

A onda sam ugledao automobil.

Crni bentli bentajga V8.

Pijačni nosači stali su da gledaju luksuzno terensko vozilo kako dostojanstveno napreduje Ulicom Čarterhaus. Kola su stala ispred restorana i iz njih je izašao vozač, mladić verovatno poreklom iz Indije ili Pakistana u tamnom odelu veoma sličnom šoferskoj uniformi. Iako obrijane glave, lice mu je bilo krotko, pa nije delovao preteće. Više je ličio na tibetanskog monaha nego na skinsa.

Pozvonio je na vrata zgrade do restorana. Zgrade u kojoj živimo.

„*Sicilija* sebe smatra izdvojenom od ostatka Italije“, rekla je Skaut. Podigla je pogled s *Kratkog vodiča kroz Italiju*. „Hoćemo li uzeti nešto slatko?“

„Ti poruči za nas oboje“, rekao sam joj. „Ja idem da popričam s ovim čovekom.“

Vozač me je pogledao kad sam izašao iz restorana. Motor snažnog bentlija zadovoljno je brujao.

„Gospodin Vulf?“, rekao je.

„Detektiv Vulf“, odvratio sam. „Šta hoćeš, drugar?“

„Gospodin Harold Flauers je na zadnjem sedištu ovog automobila“, rekao je vozač. „Želi da vam ponudi svoju pomoć u tekućoj istrazi.“

Pogledao sam zatamnjena svetla bentlija i osetio da se u meni rasplamsava čist bes.

„I tvoj gazda misli da je u redu da mi dođe na vrata?“

Vozač je izgledao kao da se izvinjava.

„Razlog je jednostavno taj što gospodin Flauers shvata koliko je stvar hitna.“

„Da li tvoj gazda ima nove informacije o otmici Džesike Lajl?“

„Gospodin Flauers nema nove informacije, ali...“

„Slušaj“, prekinuo sam ga. „Reci mu da sutra ujutru dođe u stanicu Centralni Vest end da dâ izjavu.“ Prišao sam mu korak bliže. „I nemojte više nikada da se približite mojoj kući.“

Zadnja vrata bentlija polako su se otvarala.

Vozač je pohitao da ih širom otvori.

Hari Flauers je izašao i stao ispred mene. Bio je krupan – nešto viši od mojih metar i osamdeset tri, ali dvostruko teži – i delovao je kao da stas ne duguje genima, nego apetitu. Proređena kosa bila mu je začesljana unazad. Čelavio je i nije se toga stideo.

Izgledao je kao da je od rođenja stvarao nevolje, ali kad je progovorio, glas mu je bio mek i učtiv, toliko mek da sam osetio poriv da se nagnem napred i slušam ga pažljivije, toliko učtiv da sam na trenutak zaboravio da bih ga najradije šutnuo tako da odleti nazad u Eseks.

„Detektiv pozornik Vulf? Izvinite što dolazim ovako nenajavljen i remetim vam več.“

Govorio je s netaknutim naglaskom londonske radničke klase, ali bilo je jasno da se druži s ljudima boljeg porekla. Zar mi nije Džon Kejn spomenuo da je Flauersova žena vrlo otmena? Malo je poboljšala njegove koknijevske samoglasnike i ponašanje za trpezom.

„Želim da vam pomognem da pronađete Džesiku“, rekao je, a ja sam slegnuo ramenima kao poslovan čovek, kao neko ko poznaje veštinu pregovaranja. Nudio mi je nešto što želim. Smatrao je da ne mogu odbiti njegovu ponudu. „To je sve“, rekao je mekim glasom razuma. „Na bilo koji način.“

„Onda dođite sutra ujutru u stanicu Centralni Vest end i dajte izjavu.“

„Nisam želeo da čekam.“

„Zauzet sam.“

„A posle večere?“

„Posle večere šetam psa.“

Raširio je ruke. Imao je ogromne šake. „Mogu li onda da sačekam?“

I čekao me je. Vratio sam se u restoran. Skaut je brisala mrlju od borovnica iz palačinke s korica *Kratkog vodiča kroz Italiju*, a Sten je, sada budan, njuškao vazduh, oštro svestan da oko njega prolaze vrele palačinke.

Završili smo s desertom, platio sam račun, a kad sam izašao, Flauers i njegov vozač sedeli su iza zatamnjenih prozora bentlija na zadnjem sedištu.

Motor je bio isključen. Čekali su.

Neka skot čeka, pomislio sam.

Skaut i ja smo povelili Stenu u Rotondu, baštu u zapadnom Smitfildu. To je lepa i mirna mala bašta, nedovoljno prostrana da se nazove parkom, a niko ne bi rekao da je nekada bila javno gubilište. Vilijam Volas je tu obešen i raščerečen pre više od sedamsto godina. Kraljica Meri Tjudor pre pet vekova tu je spalila dvesta protestanata. Na prvi pogled nikome ne bi pala na pamet ta duga istorija nasilja, pomislio sam, baš kao što niko ne bi pogodio šta je čovek na zadnjem sedištu bentlija jednom uradio poslovnom suparniku s kantom benzina od dvadeset litara.

Nisam želeo tu bitangu blizu mene, moje kćeri i našeg doma.

Nisam ga želeo blizu svog psa.

Ali kad smo se vratili, bentli je i dalje stajao parkiran ispred restorana, a nekoliko kazni za nepropisno parkiranje lepršalo je pod brisačima.

„Jesi li ponela ključ?“, upitao sam Skaut. „Sipaj Stenu vode i operi zube. Ne otvaraj vrata. Dolazim za pet minuta.“

Otključao sam im vrata zgrade i gledao Skaut kako uvodi Stena u lift. Kad su se vrata lifta zatvorila, vratio sam se do bentlija. Vozač je stajao na pločniku.

„Tvoj gazda ima pet minuta“, rekao sam mu.

„Gospodin Flauers vas čeka tamo“, odvratio je vozač.

Pokazivao je Fredovu teretanu.

Ušao sam.

U to doba večeri teretana je bila gotovo prazna.

Iz zvučnika se čuo Džejsms Braun odvrnut do daske, jedan usamljeni trkač na traci kao da se kretao u ritmu muzike, a na prostirci za jogu jedna žena od šezdesetak godina s telom mlade devojke izvodila je besprekorni pozdrav suncu, dizala ruke ka nebesima, a onda ih spuštala do nožnih prstiju, saginjala se i ispružala izvodeći niz asana kao neki graciozni paganski ples. Na ogromnom televizoru bez tona je išao snimak prvog meča između Marka Antonija Barere i Erika Moralea; dva Meksikanca odbijala su da ustuknu i za milimetar. Vežbačica joge gledala je pravo u njih i uopšte ih nije videla. Kod Freda dolazi svakakav svet.

Hari Flauers gledao je Freda kako sparinguje teškašu dvostruko većem od sebe. I Flauers nije bio sam.

Učtivi mali vozač ostao je na ulici, ali uz Flauersa je stajao visoki zgodni crnac, dok je jedan zastrašujuće debeo belac s naočarima dizao tegove rukom umrljanom prastarim tetovažama.

Plaćenici, pomislio sam. Koji to pošten poslovan čovek vodi telohranitelja u teretanu.

Debeli dizač tegova obratio mi se dok sam prolazio pored njega.

„Koliko godina ima tvoja mala?“, upitao je.

Stao sam i zagledao se u njega. Gledao sam ga dok nije okrenuo glavu. Kad sam se uverio da više neće progovoriti, prišao sam Flauersu.

„Ovaj manji je brži“, rekao je zamišljeno o Fredu. „Ali ima tu još nešto. Uopšte se ne plaši.“

Mogu li da zamislim Harija Flauersa kako poliva benzinom prestravljenu porodicu? To je bilo pre trideset godina. Činilo mi se da je to bio neko drugi, u nekom drugom životu. Možda on to i nije uradio. Možda je to samo legenda kakve zlikovci vole. Priča koja raste sa svakim prepričavanjem, rekao je Džon Kejn, kao da je Tolkinova.

„Šta želiš, Flauerse?“

Okrenuo se i pogledao me.

„Ono što se dogodilo Džesiki Lajl prava je tragedija“, rekao je.

„Grize te savest, je li? I treba. Zato što po svemu sudeći nisu ni hteli da otmu Džesiku Lajl, zar ne?“

Crnac pored njega promeškoltio se na ton mog glasa i shvatio sam da sam ga već negde video. Davno, u profesionalnom bokzerskom ringu. Bio je dobar tada – krupan, ali brz, zadojen snovima da će se kretati kao Muhamed Ali.

„Odakle te znam?“, upitao sam ga.

„Ja sam Ruben Šejvers“, rekao je i pružio mi krupnu ruku.

Nisam se rukovao s njim. „A ko je ono mesište na tegovima?“

Flauers se zacerekao. „Mesište!“ To mu se dopalo.

„To je Derek Bampus“, reče mi crnac. „Veliki Del.“

S punom pažnjom okrenuo sam se njegovom gazdi.

„Obojica znamo da otmičari nisu hteli Džesiku Lajl“, rekao sam mu. „Želeli su tvoju naročitu prijateljicu. Želeli su Snežu Džouns. Nedužna žena je oteta zato što je neko hteo tebi da se osveti.“

„To je vaša teorija?“, odvratio je, tiho i spokojno.

„A možda si ti hteo da ukloniš Snežu Džouns.“

Preko mesnatog lica prešla mu je senka.

„Zašto bih to želeo?“, upitao je.

„Iz svih uobičajenih razloga zbog kojih bi čovek kao ti hteo da se otarasi ljubavnice. Zato što ti je dosadila. Zato što hoćeš da je skinješ s platnog spiska. Zato što si otkrio da se kreše sa strane. Ili sve zajedno.“

„Više mi se dopada vaša prva teorija. Neko želi da mi naškodi. Da sam ja naredio otmicu, malo je verovatno da bih se obratio detektivu za ubistva i teške zločine, zar ne?“

Bio je u pravu. A možda i nije. Možda je blefirao došavši k meni.

„Šta ti misliš, ko je oteo Džesiku Lajl?“, upitao sam ga.

„Ubeđen sam da imaš spisak osumnjičenih.“

Odmahnuo je glavom.

„Šta god da ste čuli o meni samo je davna prošlost“, rekao je. Dao mi je nešto nalik posetnici, ali to je zapravo bila starijska pljosnata kutija šibica s reklamom.

Rešenja za auto-otpad, pisalo je na kutiji.

„Ne znam ko ju je oteo, ali znam šta će se sledeće desiti“, rekao je. „Otmičari su, ko god bili, nasilnici i glupaci, ali dosad su gotovo sigurno shvatili da su pogrešili kao nikad u životu. I zbog toga strepim za tu devojku.“

Upravo to je bio i moj stav.

„Poznaješ li Džesiku Lajl?“, upitao sam ga.

On slegnu ramenima. „Ona je cimerka...“ Zastao je da nađe pravi izraz. „Ona je cimerka nekoga s kim sam blizak. Upoznali smo se, pozdravljamo se kad se vidimo. Ja retko idem u taj stan. Sneža i ja obično se viđamo u hotelu u gradu.“

Pogledao sam na zidni sat. Pomislio sam na Skaut samu na našem velikom tavanu. Ovo predugo traje. Dala je Stenu

vode, oprala je zube, ali šta sada radi? Pogledao sam debeljka s naočarima i izbledelim tetovažama.

„Moram da idem kući“, rekao sam.

„Razumem.“

No imao sam još jedno pitanje.

„Flauerse, ko te mrzi iz dna duše?“

Prvi put je pokazao da je razdražen. Samo na trenutak. Osetio sam da ume dobro da obuzdava svoj gnev.

„Ja se bavim reciklažom“, rekao je. „Nisu više osamdesete. Svi koji su otpočeli posao s ekstazijem ili su mrtvi, ili na robiji, ili su, ako su pametni, prešli na nešto drugo. I na zakonite poslove.“ Pokazao je kutiju šibica u mojoj ruci.

„Reci mi onda ko te mrzi dovoljno da otme ženu za koju je mislio da je tvoja ljubavnica.“

Podigao je bradu i Ruben Šejvers nas je ostavio.

„Da li ikada gledate dokumentarne emisije Dejvida Atenboroa? Ja ih obožavam. Ponekad mladi lav pokuša da zauzme mesto starog lava. Ponekad mladi lav uspe u tome, a stari lav mora negde da se odvuče i uquine. Ali ne uvek. Ponekad stari lav još ima nešto sa čim mladi lav ne može da izađe na kraj – suviše snage, suviše iskustva i suviše da izgubi. I tada razdere mladom lavu njušku.“

„A ponekad oba lava završe u zooološkom vrtu.“

Iza nas čuo sam zvuk udaraca kožnih rukavica u meso i kosti. Krupni teškaš u ringu zastenjao je od bola. Želeo sam da pođem kući.

„Znam da me prezirete, detektive Vulfe“, rekao je Flauers. „Ali molim vas, ne dozvolite ličnim osećanjima da me spreče da vam pomognem u pronalaženju Džesike Lajl. Šta god da mislite o meni, šta god da ste čuli o meni, pripada, siguran sam, davnoj prošlosti. Ali ja i dalje imam veze i sredstva. I mogu da pomognem.“

Fred je munjevito nasrnuo napred kad je krupni teškaš spustio gard, udario ga više puta nego što sam stigao da izbrojim i oborio ga na kolena. Oglasilo se zvono i borci su se zagrlili. Bilo je vreme da krenem kući. Osećao sam da u meni raste ona mučna zebnja – roditeljska panika – ali ostao sam još nekoliko trenutaka. Zato što mi je prvi put palo na pamet da bih možda mogao da iskoristim Harija Flauersa.

„Možda otmičari i dalje veruju da su oteli pravu devojkicu“, rekao sam, „ali ne znam da li je to dobro ili loše za Džesiku Lajl.“

„Zašto onda ne traže otkup?“

„Mogu samo da nagađam.“

„Molim vas, nagađajte, detektive Vulfe.“

„Možda ne žele tvoj novac, Hari“, rekao sam. „Možda samo žele da patiš.“

Otrčao sam kući.

Lift nikako nije stizao iako sam sto puta pritisnuo dugme, pa sam krenuo uz stepenice preskačući po dve odjednom sve do najvišeg sprata. Uleteo sam u naš stan znojav od straha.

Skaut je u pidžami klečala pored stočića za kafu, jednom rukom je držala knjigu, a drugom je mazila glavu našeg usnulog psa, koji je zadovoljno hrkao na kauču.

Podigla je pogled s *Kratkog vodiča kroz Italiju* i gledala me spokojnim smeđim očima. Stajao sam na pragu, panika u meni je splašnjavala, poslednji zraci sunca kuljali su kroz velike prozore, i znao sam da nikada u životu nisam video ništa lepše od svoje kćeri.

„Šta je bilo?“, rekla je Skaut.

4

Spavaća soba Džesike Lajl bila je prostrana i puna svetla, velika soba s pogledom na Hampsted Hit s dve strane. Dobra adresa u skupom delu grada. Uz krevet je stajala kolevka, a ormari su bili puni ženske odeće i stvari za mušku bebu koja brzo raste. Police su bile prepune bestselera u džepnom izdanju za nju i prvih knjiga za malog Majkla. Dela Džilijen Flin, Lijan Morijarti, Lise Džul i Odri Nifeneger stajala su zajedno s dečjim knjigama kao što su *Zvučna knjiga bučne farme*, *Crtanka piši-briši*, *Kola! Kola! Kola!*, *Volim bube* i *Sve što ti želim*.

Čitao sam naslove knjiga i osećao kako me Džesikin život obavija.

Ovo smo mi, kao da je šaputala soba.

Beba Majkl i njegova majka igračica.

Džesika Lajl u ovoj sobi nije bila podatak u statistici zločina.

Na noćnom stočiću stajala je u srebrnom ramu fotografija privlačnog plećatog mladića koji je čvrsto grlio Džesiku i smejavao se kao da je najsrećniji čovek svih vremena.

Lorens, mrtvi verenik, kog je na biciklu neko udario kolima, pobegao i nikada nije uhvaćen. No soba ipak nije delovala kao soba žene koja još oplakuje muškarca s kojim je nameravala da provede ostatak života.

Osim te jedne fotografije pored postelje – činilo mi se da je snimljena pored jezerceta u Hajd parku – nije bilo drugih tragova mrtvog verenika Džesike Lajl.

Nije bilo odeće, knjiga, nikakvih uspomena na taj drugi život.

Ova soba pripadala je isključivo Džesiki Lajl i njenom sinčiću.

Bilo je tu plesnih trofeja, knjiga i elektronskih uređaja, plišanih igračaka izbledelih od starosti, prenesenih s majke na dete. Pogledao sam plastični ružičasto-ljubičasti „moj prvi laptop“ i setio se da je Skaut imala isti takav kad je bila nekoliko godina mlađa.

Soba je delovala kao nečiji dom.

I delovala je kao soba očajnički, zastrašujuće zlosrećne žene.

Prišao sam prozoru i gledao dole u naselje. Privatni čuvar koji nas je pozvao zbog otmice obilazio je naselje kombijem.

Detektivka viša inspektorka Pat Vajtstoun ušla je u sobu i stala pored mene.

Gledala je u čuvara. „Đubre beskorisno“, rekla je vrteći glavom. „Ženu su odvukli iz kola a ovaj tip – ovaj plastični pajkan – ni prstom nije mrdnuo. Nije čak zabeležio ni registarski broj ni išta drugo.“

„Zato što su tablice bile umrljane blatom“, rekao sam. „I zato što su otmičari nosili maske.“

„I zato što se skamenio, Makse. Zato što gad nije radio svoj posao.“

„Da“, saglasio sam se. „I zbog toga.“

U sobi za razgovore stanice Centralni Vest end čuvar se slomio i priznao. Dva čoveka, ti ljudi s maskama lobanja, ta dvojica sačinjena od mraka, rekla su mu da se ne meša. I on ih je poslušao.

No u takvim trenucima ne možeš da biraš, mislio sam. Nema vremena za odluke. Ne razmišljaš. Nema mesta za razmišljanje. Dejstvuješ ili ne dejstvuješ. Čuvar nije dejstvovao. U tom stravičnom trenutku, kada nema vremena za odlučivanje o tome šta je ispravno i hrabro, nije mogao da se izloži opasnosti zbog nekog nepoznatog. Tu odluku za njega je doneo neko drugi.

„Taj posao nije za svakoga“, rekao sam.

Vajtstounova se ogorčeno zasmejala i ponovo sam osetio votku u njenom dahu. Bilo je rano jutro. Izgovor koji sam smislio za nju prošli put – kad je pozvana na posao usred noći – tog jutra nije važio.

„Jesi li bio u Crnom muzeju?“, upitala me je i dalje zureći u kombi koji je patrolirao naseljem.

„Jesam.“

„I je li Edi tamo?“

„Jeste“, rekao sam. „Edi je tamo.“

„To je dobro“, reče Vajtstounova glasom hrapavim od tuge. „Drago mi je da su tamo stavili njeno ime.“

Okrenuli smo se od prozora, a mladić s fotografije u srebrnom okviru pored kreveta kao da nam se smešio.

Svako žali na svoj način, pomislio sam.

Sneža Džouns čekala nas je u dnevnoj sobi.

„Znate li kad će mi vratiti kola?“, upitala je.

Vajtstounova je sela na kauč preko puta nje i posmatrala je ne žureći s odgovorom.

„Dobićeš kola kad policija završi s njima, dušo“, rekla je. „Za sada ćemo ih zadržati dok istražitelji mesta zločina traže dokaze.“

Sneža se postidičeno promeškolljila, kao da možda mislimo da joj je jedina briga da dobije nazad svoja nova-novcata kola.

„Mislila sam da, ako ste završili...“

Vajtstounova je ućutka podigavši bradu.

„Da li bi nam rekla nešto o nekome ko ti želi zlo, Snežo?“

Odmahnula je glavom, a ja sam se ponovo začudio njenom bledilu.

Gotovo snežnobela kosa, mlečnobela koža. Bila je nesumnjivo lepotica, ali kao da nikada u životu nije videla sunca.

„Sneža Džouns“, rekao sam ja. „Odakle ti to prezime?“

„Od mog bivšeg muža“, rekla je. „Engleza.“ Posmatrala je brižljivo nalakirane nokte. „Razveli smo se pre dosta godina. Zbog nepomirljivih razlika.“

„Da li tvoj bivši muž želi da ti naškodi?“, upitao sam je.

Nasmejala se na to. „On je ponovo srećno oženjen. Oženio se Engleskinjom koja mu čisti kuću, ne pita ga gde je bio i prži mu kobasice i krompiriće.“

Vajtstounova i ja smo se zgledali.

„Ja tražim nekog takvog“, reče Vajtstounova. „Kobasice i krompiriće? Zvuči dobro.“

„Kada si poslednji put videla Harija Flauersa?“, upitao sam je.

I dalje sam stajao. Sneža me je pogledala, a onda se okrenula Vajtstounovoj.

„Treba li da pozovem advokata?“, upitala je.

Moja šefica joj se blago nasmešila.

„Ti nisi uradila ništa loše, Snežo“, rekla je. „Nisi uhapšena. Naravno da nisi. Prema tome, ne treba ti advokat.“ Osmeh se ugasio. „Ali ti si u vezi za koju verujemo da je

neposredno povezana s otmicom Džesike Lajl. Zato moraš da budeš potpuno otvorena s nama. U redu?“

„Hari je došao kod mene na posao pre tri večeri. Tada sam ga videla. Kratko smo razgovarali, ali on je te večeri imao neke obaveze.“

„A gde radiš?“

„U *Zapadnom svetu*.“

Vajtstounova me pogleda krajičkom oka.

Zapadni svet je klub u Mejferu. Ples na stolovima, ples na šipci, sve vrste plesa. To je zapravo skupi striptiz klub za bogataše. Klub za bogatu gospodu na odsustvu koja možda i nije gospoda.

„Jesi li se svađala s gospodinom Flauersom?“, upita Vajtstounova.

„Molim? Nisam!“

„Jesi li videla da se neko drugi prepirao s njim?“

Ona odmahnu glavom.

Na stočiću između nas Snežin mobilni telefon završavao je jedan od *Abinih* najvećih hitova. Uzela ga je i mršteći ga gledala napućivši punu donju usnu.

„Ugasi to“, reče Vajtstounova hladno i čvrsto.

Sneža ju je poslušala.

Seo sam pored šefice.

„Snežo“, rekao sam, „mi verujemo da su ljudi koji su oteli Džesiku zapravo hteli da otmu tebe. Mislimo da su name-ravali da te otmu zato što su, na neki način koji tek treba da otkrijemo, želeli nešto od Harija Flauersa. Ili makar samo da mu naškode. Razumeš li?“

Sneža je zaplakala.

Pravim suzama šoka i žaljenja.

Uzela je nešto iz ugla kauča i privila na grudi. Par baletskih patika od ružičastog satena i kože, starih i izlizanih od